

FEKETE ANNA

Languedocban

Vasárnap délután: arany, kék, sárga szárnyak
lepik el az ösvényt, alkalmi sétálók, kora nyári lepkék.
Libben-lobban a francia nyelv, ragok, szárnyak, csápok,
ízék, dallamok, és te úgy ülsz a padon, mintha értenéd.
A szavak már körbenevetnek és körbenevetnek,
de beszélni vagy boldognak lenni túlon túl könnyű lenne.

Aztán egyszer csak, mint a sírás, megered a nyelv.

Örökkévalóság

Ha kinősz engem, odavágok,
majd meglátod, ha meglátod...

Ha csak ennél és nőnél,
nem figyelhetnél, nem szerethetnél.
Ülnél a fal mellett, bánatos lennél,
csak híznál és pityeregnél.

De én betöltelek. Vigyázok rád,
és mint az éjszaka, körbe-
körbe nőlek. A szívem lehetsz,
a lelkem, a szívem, a lábam,
a királyságom.

És ha már nem leszek,
mert a húsoddá válok,
neked is lehet majd
szeretőd vagy gyereked,
saját királyságod.

